

РЕШЕНИЕ

№ 5218

гр. София, 08.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 18.09.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова

Вяра Русева

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **5563** по описа за **2020** година докладвано от съдия Татяна Жилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, във връзка с чл.208 и сл. от АПК.

Образувано е по касационна жалба от Дирекция "Инспекция по труда"- [населено място], подадена против Решение от 13.03.2020 г., постановено по АНД № 16489/2018 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), с което е отменено като незаконосъобразно Наказателно постановление /НП/ № 22-004785 от 15.05.2018 г., издадено от Директора на Дирекция "Инспекция по труда" – [населено място], с което на [фирма], за нарушение на чл. 143, ал. 2 от Кодекса на труда /КТ/ и на основание чл. 416 ал 5, във вр. с чл. 414 ал. 1 от КТ, е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лева.

В жалбата си касационният жалбоподател твърди и излага съображения за неправилност на оспореното решение. Счита, че по делото е доказано, че дружеството е извършило посоченото в НП административно нарушение. Моли решението на Районния съд да бъде отменено с произнасяне по същество с решение, с което да бъде потвърдено процесното НП като законосъобразно или делото да се върне за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд. Претендира разноски. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Ответната страна [фирма] се представлява от адв. Т., който оспорва жалбата. Представено е писмено становище от страната, с което моли да бъде оставено в сила

Решението на СРС като правилно и законосъобразно. Претендират се разноски. Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, като съобрази доказателствата, приложени по делото на районния съд, възраженията на касатора и мотивите на въззивния съд, намира следното.

Касационната жалба е подадена в срока, определен с чл. 211, ал. 1 АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН от надлежна страна, поради което е процесуално допустима. По същество е неоснователна.

Въззивният съд е приел за установено от фактическа страна, че на 02.04.2018 г. около 20:30 часа при извършена от компетентни длъжностни лица при Дирекция "ИТ" [населено място] проверка по спазване на трудовото законодателство в обект на контрол в [населено място],[жк]- офис, стопанисван от дружеството- ответник, е установено, че след 20:00 часа в офиса компетентните лица са заварили да работят служители на дружеството, един от които била лицето Е. К.. Приели, че същата полага извънреден труд, тъй като работното й време било от 09:00 часа до 18:00 часа.

За констатираното нарушение е съставен АУАН № 22-004785/23.04.2018 г., връчен на представител на дружеството - ответник. Въз основа на съставения акт е издадено процесното наказателно постановление.

При така изяснените обстоятелства и събраният в цялост по делото доказателствен материал, районният съд приел, че на приетата от наказващия орган като датата на извършване на нарушението - 02.04.2018 г., състава на нарушението не е осъществено по безспорен начин от страна на [фирма], тъй като липсват доказателства лицето К. да е полагала извънреден труд със знанието и по разпореждане на работодателя.

Решението е правилно.

Извънреден е трудът, който се полага по разпореждане или със знанието и без противопоставянето на работодателя или на съответния ръководител от работника или служителя извън установеното за него работно време (чл. 143, ал. 1 от КТ). В случая действително е установено, че работник на [фирма] е полагал труд извън посоченото в декларацията му работно време от 09:00 часа до 18:00 часа. Но видно от съдържанието на същата декларация, служителят К. е посочила, че причината за работата й в извън регламентираното й време е спешна необходимост за отстраняване на появила се грешка в електронната система по проект, обвързан с рекламите на магазин във Великобритания, който е трябвало да заработи в конкретния момент, както и че не е уведомила управителя на фирмата, че остава да работи в офиса извън работното време .

Законосъобразно въззивният съд е приел, че не е налице и основната предпоставка по чл. 143, ал. 1 от КТ, за да се приеме, че е налице извънреден труд - да е положен по разпореждане или със знанието и без противопоставянето на работодателя или на съответния ръководител. Както в хода на административнонаказателното производство, така и пред съда, не са ангажирани доказателства от наказващия орган за дадено разпореждане или за знание на работодателя или ръководителя. Тези обстоятелства не следва да се предполагат, а да бъдат установени по категоричен начин. В случая от събраните от районния съд доказателства по делото, се доказва, че управителят на офиса при пристигането си е бил уведомен за възникналия проблем.

Настоящата касационна инстанция споделя изложеното от въззивния съд, а именно,

че дори хипотетично да се приеме, че управителят на дружеството е знаел за проблема в системата, който спешно трябва да се отстрани, а не е научил за него по време на проверката и при пристигането си, то това не означава, че същият е разпоредил на К. и на останалите служители на дружеството да работят извънредно, за да отстранят възникналия проблем. Липсват и доказателства управителят на офиса да знаел, че негови колеги ще останат след работното си време и да не се противопоставил на това. Правилни са изводите на районният съд, че в тежест на административнонаказващият орган е да докаже фактическите констатации изложени в АУАН и НП.

С оглед гореизложеното, настоящата инстанция намира, че решаващият съд при правилно установена фактическа обстановка е достигнал до правилен и законосъобразен правен извод, че на 02.04.2018 г. не е нарушена разпоредбата на чл. 143, ал. 2 от КТ от страна на дружеството - ответник като работодател, поради което неправилно е ангажирана отговорността и му е наложена имуществена санкция.

Съобразно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019г.), в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноси по реда на АПК. По делото е представена фактура от 24.06.2020 г. на стойност 480 лв. с ДДС с предмет процесуално представителство по кнахд № 16489/2018 по описа на СРС и представителство пред настоящата инстанция. Платежно нареждане и отчет по сметка, от които се установява, че сумата е получена по банков път не са представени. Настоящият състав предвид липсата на фактическа и правна сложност на делото приема за основателно възражението на процесуалния представител на касатора за прекомерност на размера на адвокатското възнаграждение, като същото следва да се намали и присъди в размер на 335лв., съобразно чл. 18, ал. 2, вр. чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. По изложените по-горе съображения и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, XX касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 13.03.2020 г. по НАХД № 16489/2018 г. на СРС, НО, 103-ти състав.

ОСЪЖДА Дирекция "Инспекция по труда"- [населено място] да заплати на [фирма] разноси по делото в размер на 335 лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.